

Arrest

nr. 86 808 van 4 september 2012
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 27 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 mei 2012 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. WILLEMS, die loco advocaat L. BELLINCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 31 mei 2011 het Rijk binnen en diende op 1 juni 2011 een asielaanvraag in. Op 28 maart 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Soedanese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 9 januari 1987 te Omdurman. U behoort tot de Jaafari etnie en u bent Moslim. U bent opgegroeid in Omdurman en heeft steeds in

deze stad gewoond in Soedan. U ging er naar school en na uw middelbare studies begon u informatica te studeren aan de universiteit van Soedan. U vatte deze studies aan in 2008. Aan de universiteit leerde u uw huidige echtgenote W. A. H. M. kennen die nog steeds in Soedan verblijft. Ze deed dezelfde studies als u, maar haar familie wilde dat jullie tijdens jullie studies reeds de huwelijksakte opstelden en tekenden, wat ook gebeurde op 10 oktober 2008, en dat jullie na jullie studies officieel zouden huwen. Het was eveneens op de universiteit dat uw politieke interesse opgewekt werd. Uw familie is immers steeds aanhanger en sympathisant geweest van de Popular Congress partij (PC) van Hassan El Turabi. Op de universiteit kwam u via allerlei debatten in contact met partijleden van de PC die het gedachtegoed van de partij vurig verdedigden. U had al enige sympathie voor deze partij maar door aan allerlei debatten deel te nemen besloot u om op een bepaald moment lid te worden van de PC. Begin 2009 werd u dan ook officieel lid van deze partij. U werd verantwoordelijk voor de debatten die op de verschillende universiteiten georganiseerd werden en diende hiervoor zoveel mogelijk mensen te verzamelen. Op 19 november 2009 werd u echter een eerste keer gearresteerd samen met dertig anderen op de universiteit. Jullie werden overgebracht naar een gebouw van de veiligheidsdiensten waar u uiteindelijk tot 25 januari 2010 opgesloten zou worden. U werd vrijgelaten nadat u een document ondertekend had waarin u aangaf zich niet meer in te laten met politieke activiteiten van de PC. U ondertekende dit document, maar ging na uw vrijlating toch weer over tot het actief steunen van de PC omdat de verkiezingen in aantocht waren in april 2010. U werd vervolgens een tweede maal gearresteerd op 15 augustus 2010 toen u de universiteit verliet. U werd nogmaals aangehouden en overgebracht naar dezelfde plaats waar u al eerder was aangehouden. U werd gedurende deze opsluiting mishandeld en diende twee keer voor een militaire rechtbank te verschijnen. Nadat u de tweede keer voor een dergelijke rechtbank was verschenen, werd u teruggebracht naar uw detentieplaats met een landcruiser. U zag geen andere oplossing dan van de landcruiser te springen om op deze manier te ontsnappen. U raakte echter zwaar gewond na deze sprong en diende naar een militair ziekenhuis te worden overgebracht, waar u overdag bewaakt werd. U bleef tot 14 februari 2011 in dit ziekenhuis waarna u samen met de hulp van uw neef kon ontsnappen. Hij loodste u 's nachts in zijn wagen het ziekenhuis uit en bracht u naar een vriend die buiten Khartoum woonde. U dook onder bij deze vriend tot 31 mei 2011 om vervolgens Soedan te ontvluchten. Op 31 mei 2011 nam u het vliegtuig samen met de smokkelaar, die uw neef had gecontacteerd, van Khartoum naar België waar u dezelfde dag nog aankwam. Op 1 juni 2011 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaart uw land van herkomst ontvlucht te zijn omdat u vreest nogmaals opgepakt te worden door de Soedanese veiligheidsdiensten omwille van uw beweerde politieke activiteiten voor de Soedanese oppositiepartij Popular Congress (PC).

Vooreerst kunnen er echter ernstige vragen gesteld worden bij uw beweerde lidmaatschap van de Soedanese oppositiepartij Popular Congress (PC). Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaart u immers dat u vanaf uw studies aan de universiteit van Soedan steeds meer sympathie kreeg voor het gedachtegoed van de PC. U nam deel aan allerlei politieke debatten aan de universiteit en u beweert vervolgens in mei 2009 lid te zijn geworden van deze partij (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U verklaart dat u voor deze partij allerlei politieke debatten organiseerde in verschillende universiteiten en dat u hiervoor personen diende te verzamelen (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u echter hoegenaamd geen enkele melding van uw beweerde lidmaatschap van deze politieke partij. Nochtans werd u tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk de vraag gesteld of u actief was binnen of lid was van een organisatie of partij, en wat eventueel het verband is met het risico of de vrees bij terugkeer naar uw land van herkomst (zie vragenlijst CGVS, dd. 28 juni 2011, p.2, administratief dossier). U antwoordde echter negatief op deze vraag (vragenlijst CGVS, dd. 28 juni 2011, p.2, administratief dossier). U verklaarde verder voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u tweemaal werd aangehouden door de Soedanese inlichtingendiensten omdat studenten in Soedan hun politieke mening niet mogen uiten (zie vragenlijst CGVS, dd. 28 juni 2011, p.2, administratief dossier). Redelijkerwijze mag toch verwacht worden dat u een dergelijk essentieel element – in casu het lidmaatschap bij een politieke oppositiepartij – zou vermelden tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken, des te meer omdat dit vermeend lidmaatschap aan de basis zou liggen van uw beweerde problemen in uw land van herkomst, zoals u verklaart voor het CGVS. Het feit dat u hoegenaamd niets vermeld heeft over uw

beweerde lidmaatschap tot de PC tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken doet dan ook ernstige vragen rijzen bij deze door u aangehaalde verklaring voor het CGVS.

Verder slaagt u er tijdens het gehoor voor het CGVS evenmin in duidelijk te maken op welke manier u dan wel lid bent geworden van het PC en wie u dan gevraagd zou hebben lid te worden. U geeft tijdens het gehoor aan dat u langzaamaan steeds meer sympathie kreeg voor de ideeën van de PC, en dat men niet zomaar lid kan worden van deze partij (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U geeft aan dat je het partijprogramma goed moet kennen alvorens men lid kan worden (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Gevraagd wie u dan benaderd heeft om lid te worden en op welke manier u dan lid bent geworden, antwoordt u aarzelend dat de studenten in het begin altijd naar de politieke debatten gaan (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Nogmaals gevraagd hoe u dan lid of 'kader' geworden bent bij de PC, herhaalt u nogmaals dat het allemaal begonnen is bij uw aankomst aan de universiteit, dat u op die manier de partij hebt leren kennen en dat u naar debatten en naar vergaderingen ging waarna u stilaan lid bent geworden; u voegt eraan toe dat niemand zomaar lid wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Gevraagd of een van de leden van de PC, of één van de kaders, zoals u het noemt, u dan benaderd heeft met de vraag of u lid wou worden, haalt u nogmaals enigszins ontwijkend aan dat er op de universiteit allerlei politieke debatten plaatsvinden en dat u steeds bij de PC te vinden was en dat u overtuigd was van hun ideeën (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Wanneer dezelfde vraag u nogmaals gesteld wordt, verklaart u dat het iets is wat langzaam is gekomen en dat ze u vroegen hen te helpen, en dat, wanneer er een debat was, u met hen meeging (zie gehoorverslag CGVS, p.4). In het licht van uw verklaring dat niet iedereen zomaar lid kan worden van de PC en dat men eerst het partijprogramma goed moet kennen, is het opmerkelijk dat uzelf niet concreet kan aangeven op welke manier u dan wel lid bent geworden van deze partij en dat u steeds ontwijkend antwoordt op de vragen wie u dan benaderd zou hebben met de vraag of u lid wou worden. Later tijdens het gehoor wordt nogmaals gepeild naar degene die u gevraagd heeft lid te worden, maar ook dit maal antwoordt u dat niemand u gevraagd heeft en dat u door naar de debatten te gaan stilaan lid bent geworden (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd hoe u dan lid bent geworden, antwoordt u dat dit kwam doordat u deelnam aan de debatten (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U voegt eraan toe dat u gewoon naar de debatten ging en dat ze het hebben gevraagd toen u zei dat u bij hen was (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd wie u dit dan vroeg, antwoordt vaagweg de leden van de partij (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U slaagt er bijgevolg evenmin in aan het einde van het gehoor te verduidelijken op welke manier u lid zou zijn geworden van de PC. Deze vaststellingen leiden er bijgevolg toe dat er ernstige vragen gesteld kunnen worden bij uw beweerde lidmaatschap bij de PC, waardoor uw problemen met de 2 Soedanese autoriteiten, die hier het gevolg van zouden zijn geweest, ook in het gedrang komen. Uw verklaringen betreffende uw vermeend PC-lidmaatschap zijn immers hoegenaamd niet overtuigend.

Bovendien kunnen nog enkele bedenkingen gemaakt worden bij de door u beweerde arrestaties door de Soedanese veiligheidsdiensten die het gevolg zouden zijn geweest van uw beweerde politieke activiteiten. U geeft immers aan dat u een eerste keer zou zijn gearresteerd op 19 november 2009 samen met dertig andere personen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U verklaart dat jullie werden overgebracht naar een gebouw van de veiligheidsdienst en dat u werd vrijgelaten op 25 januari 2010 nadat u een document zou hebben getekend waarin u aangaf zich niet meer bezig te houden met politieke activiteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Na uw vrijlating zou u uw politieke activiteiten toch hervat hebben aangezien de verkiezingen in april 2010 in aantocht kwamen, maar het duurde tot 15 augustus 2010 voordat u een tweede keer zou zijn aangehouden (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U verklaart dat u bij het verlaten van de universiteit meegenomen werd door de agenten van de inlichtingendienst en dat u naar dezelfde detentieplaats zou zijn overgebracht (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U geeft verder aan dat u in de weken hierna twee maal voor een militaire rechtbank bent verschenen en dat u, na een tweede keer voor deze rechtbank te zijn verschenen op 31 september (een datum die niet bestaat), op de terugweg naar uw detentieplaats uit de landcruiser zou zijn gesprongen in een poging te kunnen ontsnappen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U zou hierbij ernstig gewond zijn geraakt en naar een militair ziekenhuis zijn gebracht waar u meerdere weken zou hebben doorgebracht (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Bij uw tweede vermeende arrestatie kan ten eerste worden opgemerkt dat u tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u in augustus 2010 een tweede maal werd aangehouden, dat u zou overgeplaatst worden naar een ander gebouw en dat u tijdens deze rit uit de vrachtwagen zou zijn gegooid (vragenlijst CGVS, dd. 28 juni 2011, p.2, administratief dossier). Tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken werd u eveneens uitdrukkelijk gevraagd of u ooit voor een rechtbank bent verschenen in uw land van herkomst waarop u negatief antwoordde (vragenlijst CGVS, dd. 28 juni 2011, p.2, administratief dossier). Tijdens

het gehoor voor het CGVS haalt u nochtans aan dat u tweemaal voor een militaire rechtbank zou zijn verschenen na uw tweede vermeende arrestatie. U voegt er bovendien aan toe dat u, nadat u een tweede maal was verschenen voor de rechtbank, uit de landcruiser bent gesprongen toen u terug naar uw cel werd gebracht om op die manier te proberen te ontsnappen omdat u geen andere uitweg zag. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u nochtans dat men u uit de wagen had gegooid toen u werd overgeplaatst naar een ander gebouw. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen betreffende een essentieel element in uw asielrelaas ondermijnen dan ook ernstig uw asielrelaas in het geheel. Redelijkerwijze mag toch verwacht worden dat u consistente verklaringen zou afleggen omtrent dergelijke belangrijke gebeurtenissen in het door u aangehaalde asielrelaas. Verder is het ook vreemd dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van een verschijning voor een Soedanese rechtbank terwijl u dit toch uitdrukkelijk gevraagd werd (vragenlijst CGVS, dd. 28 juni 2011, p.2, administratief dossier). Het niet melden van dergelijke belangrijke elementen aangaande de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in uw land van herkomst doen dan ook verdere vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het geheel.

Verder kunnen er ook enkele vragen gesteld worden bij de door u aangehaalde ontsnapping uit het ziekenhuis waarin u zou zijn opgenomen op eind september 2010. Tijdens het gehoor voor het CGVS haalt u immers aan dat u tijdens uw ziekenhuisverblijf bewaakt werd, althans overdag, door militairen (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8), terwijl u tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat agenten van de inlichtingendienst enkel om de twee dagen naar het ziekenhuis kwamen om te vragen wat u tegen het personeel had gezegd (vragenlijst CGVS, dd. 28 juni 2011, p.3, administratief dossier). U verklaart verder voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u twee maanden en half in het ziekenhuis zou hebben verbleven na uw laatste aanhouding, terwijl u voor het CGVS aangeeft dat u eind september 2010 in het ziekenhuis zou zijn opgenomen en dat u op 14 februari 2011 ontsnapt zou zijn uit het ziekenhuis met de hulp van uw neef, wat toch behoorlijk langer is dan twee maanden en half zoals u voor DVZ aanhaalde (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Deze inconsistente verklaringen betreffende uw beweerde verblijf in het ziekenhuis na u tweede beweerde aanhouding ondermijnen opnieuw uw asielrelaas in zijn geheel. Tot slot kan ook een kanttekening gemaakt worden bij uw beweerde ontsnapping uit het ziekenhuis waar u behandeld werd voor de breuken die u zou hebben opgelopen na uw beweerde ontsnappingspoging. Het is immers opmerkelijk dat u, volgens uw verklaringen voor het CGVS, relatief makkelijk ontsnapt zou zijn uit het ziekenhuis, waar u, ook weer volgens uw verklaringen voor het CGVS, toch bewaakt werd (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Wanneer u hierop gewezen wordt tijdens het gehoor voor het CGVS, verklaart u plots dat u enkel overdag werd bewaakt, en niet gedurende de nacht, maar dat 's nachts enkel de toegangspoort werd bewaakt (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8). Met deze laatste verklaringen geeft u echter de indruk uw antwoorden aan te passen aan de vragen van de interviewer wat niet doorleefd en overtuigend overkomt. Uw verklaringen betreffende uw vermeende aanhoudingen door de Soedanese veiligheidsdiensten zijn bijgevolg evenmin overtuigend te noemen.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te kunnen stellen dat u er enerzijds niet in slaagt uw vermeend lidmaatschap van de PC aannemelijk te maken en anderzijds dat uw verklaringen over uw vermeende problemen met de Soedanese autoriteiten, die voortgevloeid zouden zijn uit uw beweerde politieke activiteiten, hoegenaamd niet overtuigend zijn.

Tot slot legt u geen documenten neer ter staving van uw vermeend lidmaatschap van de PC of van enige andere politieke activiteiten in uw land van herkomst. U legt wel uw Soedanese geboorteakte voor ter bevestiging van uw identiteit, maar die wordt in deze niet in twijfel getrokken. U legt eveneens enkele medische attesten neer voor het CGVS. Zo legt u een document neer, opgesteld door dokter C. dd. 21 februari 2012, waarin vermeld wordt dat u een litteken heeft ter hoogte van de navel, maar er wordt geen melding gemaakt in welke omstandigheden dit litteken werd opgelopen of wat de oorzaak kan zijn van een dergelijk litteken. U legt eveneens een medisch attest voor, opgesteld door dokter V. op aanvraag van dokter C. dd.12 juli 2011, waarin vermeld wordt dat er bij u een lumbale rx-scan werd genomen en waarin de resultaten van deze scan gegeven worden (zie administratief dossier). Ook dit document wijzigt uiteraard niets aan bovenstaande vaststellingen aangezien dit document, net als het andere door u neergelegde medische attest, geen uitspraak doet of kan doen over de omstandigheden waarin u eventuele medische problemen zou hebben opgelopen of welke gebeurtenissen hiervan aan de grondslag zouden kunnen liggen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De Raad stelt vast dat “19 november 2009” moet gelezen worden als “14 november 2009”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker geeft een omstandige uitleg over de motiveringsplicht. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244).

De Raad benadrukt hierbij dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De asielzoeker draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielaanvraag.

3.1.1. Verzoeker stelt dat hij zijn lidmaatschap van de *Popular Congress Party* (PCP) niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken omdat hij steeds werd onderbroken door de ondervrager en de tolk en werd aangemaand om zijn verhaal pas bij het CGVS te doen.

Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. Het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen ontslaat de asielzoeker echter niet van zijn medewerkingsplicht om zijn asielmotieven zo accuraat en volledig mogelijk te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Gezien één van de standaardvragen er uitdrukkelijk op gericht is om het politieke profiel of de politieke affiliatie van de asielzoeker in kaart te brengen (vragenlijst 3.3), kan verzoeker niet ernstig beweren dat hij verzocht werd om zijn lidmaatschap pas in het tweede interview te vermelden. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker wel de nodige tijd genomen heeft en dus gekregen heeft om een omstandige uitleg te geven over zijn arrestaties en ziekenhuisverblijf, doch er niet aan gedacht heeft om op vraag 3.3. van de vragenlijst eenvoudig positief te antwoorden en de naam van zijn partij te vermelden. Evenmin heeft verzoeker doorheen deze verschillende vragen en antwoorden melding gemaakt van enig politiek lidmaatschap of politieke activiteit, laat staan van de PCP. Bovendien werd verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij nog nadere toevoegingen wenste te doen (vragenlijst 3.8), werd het verslag hem voorgelezen in het Arabisch, werd dit door hem ondertekend en kreeg hij een kopie mee, waarop hij evenmin nadien nog opmerkingen of correcties aanbracht.

3.1.2. Daar *in casu* verzoekers politieke profiel alsmede de hieruit voortvloeiende vervolging de essentie van zijn gehele asielaanvraag uitmaakt, kan slechts blijken dat verzoeker zijn asielaanvraag fundamenteel wijzigde en waar hij initieel zijn vervolging kaderde binnen de algemene toestand van studenten aan de universiteit, hij in het CGVS-verhoor een partijpolitieke dimensie geeft aan zijn asielaanvraag. Derhalve kon terecht worden vastgesteld dat dit verzoekers voorgehouden politieke profiel onwaarachtig maakt. Dit klemt te meer nu verzoekers verklaringen aangaande de manier waarop hij lid van de PCP is geworden dermate vaag en ontwijkend dat dit zijn voorgehouden lidmaatschap van de PCP verder ondergraaft.

3.1.3. Verzoekers bewering dat zijn partijlidkaart, gekregen van M. I., kan aantonen dat hij politiek geëngageerd was, klemt met verzoekers eerdere en bijzonder ontwijkende verklaringen (*"Wie heeft u benaderd om u te vragen om lid te worden?" "De studenten...In het begin zijn het studenten die naar discussies komen..."* (...)) *"Is het een van de kaders die u dan benaderd heeft?" "Nee, bij ons, en op de universiteiten, zijn er verschillende discussiepunten, een grote plaats, waar groepen zijn die discussiëren, met verschillende partijen, en ik was altijd bij dezelfde partij, ik was overtuigd door hun ideeën, er zijn twee grote congressen..."* *"Mijn vraag was, hoe u lid bent geworden? Heeft iemand u gevraagd lid te worden?" "Zoals ik al zei, is het iets wat langzaam is gekomen, ze zijn me gewoon geraakt totdat ze me vroegen of ik hen wou helpen als er discussie was en ik ging met ze mee, ik*

vervoegde...”, te meer daar verzoeker wel degelijk stelde dat M.I. deelt uitmaakte van het ‘kader’, gehoorverslag p. 4). Ook verzoekers latere verklaringen zijn vaag, ontwijkend, incoherent en dubbelzinnig (“Wie heeft u gerekruteerd?” “Er is niemand die me gerekruteerd heeft, het is wat ik weet over het PCP is door naar de mensen te luisteren, er waren debatten...” “Hoe bent u dan lid geworden?” “Door mee te doen aan de debatten...” “Er is niemand die u gevraagd heeft om lid te worden? U besliste zelf?” “Ik ging gewoon naar de debatten, ze hebben het me gevraagd toen ik zei dat ik bij hen was...” “Wie dan?” “De leden van de partij...” “hoe heeft u de lidkaart verkregen?” “Ze hebben het me gegeven...” “Wie dan?” “De mensen die verantwoordelijk voor me waren, de personen die ik al eerder vernoemd heb... M. I., M.D., A. M., A. A...”, gehoor p. 11). Dat verzoeker enkele namen noemt van personen kan bezwaarlijk een actief lidmaatschap aantonen.

Verzoeker legt ter terechtzitting een “originele” partijkaart neer, uitgereikt op 2 april 2012 en geldig tot 1 april 2014. Ter terechtzitting blijkt op zicht dat het geen originele kaart is maar een kleurenkopie waarvan de bewijswaarde betrekkelijk is nu dit gemakkelijk kan worden gefabriceerd. Overigens ziet de Raad niet hoe verzoeker op het ogenblik van het indienen van zijn verzoekschrift niet wist dat hij een partijkaart had of aangevraagd had en in tegendeel bevestigt dat hij geen lidkaart van de PCP kan voorleggen omdat deze door de veiligheidsdiensten werd afgenomen. Er kan dan ook geen bewijswaarde worden gehecht aan deze partijkaart.

Evenmin is de loutere bewering dat iemand zou zijn gearresteerd een bewijs van een beweerde politieke activiteit. Een arrestatie impliceert enkel dat iemand - al dan niet terecht - wordt verdacht van het plegen van een bepaald misdrijf.

3.1.4. Betreffende zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn arrestaties en ziekenhuisverblijf, stelt verzoeker dat hij de in de bestreden beslissing vermelde zaken aan de DVZ heeft verklaard.

De Raad kan slechts vaststellen dat, waar verzoeker thans stelt dat hetgeen hij voor het CGVS verklaard heeft de enige juiste versie is van de feiten, dit een *post facto* bewering is die de tegenstrijdigheden niet kan toelichten. Bovendien kan uit het administratief dossier niet blijken dat verzoeker ten tijde van het gehoor voor de DVZ “*psychologisch gezien totaal ontredder*” was, wat hem verwarde zodat hij misschien niet zo duidelijk voor de tolk en/of ondervrager van de DVZ is geweest. Dergelijke uitleg blijkt evenmin uit de vragenlijst waar verzoeker op een coherente, uitgebreide en gedetailleerde wijze antwoordde, te meer daar verzoeker inzake de ontsnappingspoging tot twee keer toe uitdrukkelijk en in gelijke bewoordingen verklaarde dat hij uit een vrachtwagen werd gegooid en wakker werd in het ziekenhuis (vragenlijst 3.1 en 3.5). Evenmin werd een psychologisch attest toegevoegd, noch zijn er andere elementen in het administratief dossier die hierop zouden kunnen wijzen. Reeds hoger werd vastgesteld dat verzoeker evenmin nadien nog opmerkingen of correcties aanbracht. Het staat verzoeker vrij te bewijzen dat wat de ambtenaar stelt dat hij verklaard heeft, op een andere manier werd gezegd. Het volstaat echter niet eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd. De afgevaardigde ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in de vragenlijst weergegeven werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift opnieuw dezelfde medische attesten zoals reeds besproken in de bestreden beslissing. Een medisch attest is bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). Bovendien zijn documenten slechts een element in de beraadslaging en dienen ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen, *quod in casu non*.

3.2. Verzoeker wijst op een aantal persberichten waaruit blijkt dat er mensenrechtenschendingen plaatsvinden ten aanzien van tegenstanders van het regime in Soedan. Het is dan ook duidelijk dat de Soedanese overheden geen bescherming kunnen bieden aan verzoeker daar alle overheids- en veiligheidsdiensten onder leiding van president Omar al-Bashir staan en al zijn politieke tegenstanders

door de veiligheidsdiensten worden gearresteerd en gefolterd. Verzoeker voegt tevens diverse stukken waaruit o. m. blijkt dat president Omar al-Bashir vervolgd wordt wegens genocide, misdaden tegen de mensheid en oorlogsmisdaden.

Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en persberichten en mensenrechtenrapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verder is de commissaris-generaal bij het bestaan van een ongeloofwaardig relaas niet verplicht onderzoek of toetsing te verrichten naar de toestand van het land van herkomst (RvS 9 juli 2007, nr. 173.351). De actuele situatie in het land van herkomst dient immers slechts nader onderzocht te worden, indien verzoekers relaas voldoende geloofwaardig overkomt, hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.654; RvS 12 oktober 2004, nr. 135.927; RvS 29 september 2004, nr. 135.540; RvS 1 juli 2004, nr. 133.438; RvS 20 februari 2004, nr. 128.406).

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.1. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

4.2. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK